

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH CHÍN NGẮM DƯƠNG LIỄU NHỚ NÀNG ÁO LỤC

Ắt Nhĩ Đan thấy bọn ngự tiền thị vệ chỉ hết sức tăng bốc Vi Tiểu Bảo, còn đối với người ngoài chúng chẳng coi vào đâu thì trong lòng tức giận hăng dặng một tiếng rôi hô :

- Đi thôi ! Ta không quen nhìn cái kiểu mặt đây này.

Đoàn người nhìn Hối Thông phương trượng chấp tay từ biệt rồi xuống núi đi ngay.

Vi Tiểu Bảo mời bọn thị vệ vào chùa.

Trương Khang Niên đi sóng vai với gã nói nhỏ :

- Hoàng thượng ban mật chỉ.

Vi Tiểu Bảo gật đầu.

Mọi người vào đến đại hùng bảo điện, Trương Khang Niên đem thánh chỉ ra tuyên đọc. Thánh chỉ là một bài văn nói về đức Hoàng đế ban cho chùa Thiếu Lâm hai vạn lạng bạc để kiến thiết tăng phòng, trùng tu Phật tượng. Ngoài ra còn phong cho Vi Tiểu Bảo pháp hiệu " Phụ quốc thánh thiên sư".

Hối Thông và Vi Tiểu Bảo khấu đầu vái tạ.

Mọi người uống trà xong, Vi Tiểu Bảo mời Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền về thiền phòng của mình để nói chuyện.

Trương Khang Niên nói :

- Đức Hoàng Thượng ân cần dặn bảo Vi đại nhân lập tức khởi hành lên Ngũ Đài Sơn không được chậm trễ.

Vi Tiểu Bảo đã có tiên liệu vụ này rồi liền đáp :

- Tại hạ xin tuân chỉ.

Trương Khang Niên lấy trong bọc ra một đạo mật chỉ, cầm hai tay đưa lên nói :

- Đây là mật chỉ của Hoàng Thượng.

Vi Tiểu Bảo quì xuống dập đầu tiếp chỉ. Gã trông thấy dấu son đỏ lòe, niêm phong cẩn mật thì nghĩ thầm :

- Không hiểu Hoàng Thượng dặn bảo điều gì ? Trên thánh chỉ viết những chữ mình không đọc được thì ra nó biết mình mà mình không nhận ra nó. Nhưng đã là mật chỉ thì chẳng thể để cho hai gã Trương, Triệu ngó thấy được. Ấu là ta thỉnh giáo phương trượng sư huynh mới xong. Nhất định lão không dám tiết lộ cơ mật.

Gã liền cầm mật chỉ lên thiên phòng của Hối Thông phương trượng. Gã nói :

- Phương trượng sư huynh ! Hoàng Thượng có ban một đạo mật chỉ cho tiểu đệ. Xin phương trượng sư huynh chỉ điểm dùm.

Gã mở phong mật chỉ ra thì bên trong là một tập thủ quyển gồm bốn bức hoạ đồ.

Trên bức thứ nhất vẽ năm trái núi. Vi Tiểu Bảo nhận ra là Ngũ Đài Sơn . trên đỉnh ngọn Nam Đài vẽ phía Bắc vẽ một toà miếu và đề ba chữ " Thanh Lương Tự ". Gã đã ở chùa Thanh Lương lâu ngày nên nhận được ba chữ này.

Bức thứ hai vẽ một tên tiểu hoà thượng đang đi tới một ngôi chùa. Cửa chùa lại đề ba chữ "Thanh Lương Tự". Phía sau tiểu hoà thượng là một bầy tăng lữ. Trên đầu các nhà sư viết năm chữ "Thiếu Lâm tự hoà thượng". Vi Tiểu Bảo cũng nhận được năm chữ này.

Bức thứ ba vẽ toà Đại Hùng bảo điện. Trong điện một vị tiểu hoà thượng ngồi giữa, mặt mũi giống hệt Vi Tiểu Bảo , nhưng khoác áo cà sa màu đại hồng. Đaay là pháp y của phương trượng. Bên cạnh tiểu hoà thượng rất nhiều tăng lữ thị lập. Vi Tiểu Bảo thấy tên tiểu hoà thượng trong bức hoạ giốnghệt mình thì càng nhìn càng khoái, bất giác bật lên tiếng cười.

Bức thứ tư vẽ một tiểu hoà thượng quì dưới đất, phục thị một nhà sư đứng tuổi. Nhà sư này tướng mạo thanh nhã mà gầy còm. Chính là đức Thuận trị Hoàng đế đã xuất gia, pháp danh là Hành Sĩ.

Ngoài bốn bức hoạ kể trên, trong văn tự không còn mật chỉ nào khác.

Nguyên Vua Khang Hy biết Vi Tiểu Bảo chữ nghĩa chẳng có mấy, nên hoạ đồ để xuống chỉ cho gã.

Bốn bức hoạ đồ này đã nói một cách quá rõ ràng là Vi Tiểu Bảo phải lên làm trụ trì chùa Thanh Lương để thị phụng lão Hoàng đế.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo cảm thấy thích thú, rồi sau mất vẻ mừng vui. Gã than thầm :

- Làm tiểu hoà thượng đã chán chường lắm rồi, bây giờ lại phải làm lão hoà thượng thì thật là hỏng bét.

Hối Thông mỉm cười nói :

- Cung hỷ sư đệ ! Hoàng Thượng phái sư đệ lên làm trụ trì chùa Thanh Lương. Chùa Thanh Lương là một toà cổ tự dựng ra từ triều Hiến Văn Đế thời Bắc Ngụy, tức là trước cả chùa Thiếu Lâm này. Sư đệ đến làm chủ một ngôi chùa lớn tất có thể khuyếch trương Phật pháp, phổ độ chúng sinh, làm cho bản giáo càng thêm hưng thịnh.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu gượng cười đáp ;

- Ngôi trụ trì này tiểu đệ làm không song rồi, nhất định gây nên nhiều chuyện hồ đồ để làm trò cười cho thiên hạ.

Hối Thông an ủi gã :

- Trong thánh chỉ đã minh thị cho sư đệ lấy một bảy tăng lữ của bản tự đi theo lên chùa Thanh Lương. Vậy sư đệ tự ý lựa chọn. Bọn chúng đều vào hàng văn bối lại quen thuộc sư đệ rồi thì dĩ nhiên hết lòng phụ tá, quyết chẳng gây ra điều chi đáng ngại. Sư đệ cứ vững tâm mà đi.

Vi Tiểu Bảo ngơ ngẩn hồi lâu rồi đột nhiên tỉnh ngộ. Ga tự nhủ :

- Té ra tiểu Hoàng đế suy nghĩ rất chu đáo, bố trí cực tinh vi. Ngay từ lúc ngài phái ta lên chùa Thiếu Lâm xuất gia làm sư đã nghĩ tới chuyện an bài như bữa nay rồi.

Gã lẩm bầm :

- Nhà vua để ta ở chùa Thiếu Lâm hơn nửa năm khiến ta quen thuộc hết các tăng lữ trong chùa cho tiện việc lựa chọn những nhà sư hợp ý cùng lên chùa Thanh Lương với ta.

Gã thở dài nghĩ tiếp :

- Lão Hoàng đế đã xuất gia, nhất định ngài không muốn để bọn quan binh hay thị vệ bảo hộ. Không chừng ngài lặng lẽ bỏ đi, chẳng biết đến đâu mà tìm kiếm. Mặt khác võ công tăng chúng chùa Thiếu Lâm trác tuyệt lại do ta thống lãnh để bảo vệ lão Hoàng gia thì còn yên ổn hơn bọn quan binh nhiều lắm.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tiếp :

- Vụ này cực kỳ cơ mật. Nếu Hoàng đế phái quan binh thị vệ lên Ngũ Đài Sơn để bảo hộ một nhà sư, nhất định tiếng đồn âm ỹ làm cho thiên hạ đều biết hết. Trong bọn thị vệ tất có kẻ đã biết lão Hoàng gia thì còn giữ kín làm sao được ? Ngài phái một nhà sư Thiếu Lâm lên làm chủ chùa Thanh Lương là một việc rất thông thường. Ngay Trùng Quang đại sư nay trụ trì ở chùa này cũng là một vị trong Thập bát la hán tại chùa Thiếu Lâm trước.

Vi Tiểu Bảo lại tự nhủ :

- Giả tử tiểu hoàng đế phái ta ngay từ lúc ban đầu lên xuất gia tại chùa Thanh Lương cũng không khỏi làm người ta chú ý. Ngài cho lên chùa Thiếu Lâm trước rồi chuyển sang chùa Thanh Lương thì chẳng còn điều chi đáng nghi ngờ.

Gã nghĩ tới đây lại càng khâm phục cách bố trí của Vua Khang Hy cực kỳ thâm mật.

Vi Tiểu Bảo trở về thiền phòng của mình. Gã lấy một tập gân phiếu cộng thành vạn lạng bạc giao cho Trương Khang Niên để hậu thưởng cho bọn thị vệ.

Hai gã Trương, Triệu không ngờ Vi Tiểu Bảo đã làm hoà thượng rồi mà còn khảng khái như vậy. Chúng mừng rỡ vô cùng, đồng thanh tán dương :

- Từ xưa đến nay việc đại hoà thượng thưởng bạc cho bọn thị vệ của Hoàng gia mới chỉ có Vi đại nhân là một. Đây là một vụ không tiền khoáng hậu hay nói một cách khác là tiền vô cổ nhân, hậu vô lại giả.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Đại hoà thượng thì không có, nhưng tiểu hoà thượng thì có rồi.

Trương Khang Niên khẽ nói :

- Vi đại nhân ! Hoàng Thượng phái đại nhân làm việc cơ mật nào bọn tiểu nhân cung không dám hỏi tới. Nhưng đại nhân có sai phái điều gì thì cứ việc truyền dạy. bọn tiểu nhân làm việc cho đại nhân cũng như làm việc cho Hoàng Thượng, nhất định gắng sức hết lòng.

Triệu Tề Hiền cũng nói theo :

- Nếu Vi đại nhân muốn là việc gì mà trong lúc nhất thời chưa được thuận tiện, hoặc giả bọn tiểu nhân có thể đem hết sức mọn ra để đỡ đần. Tỷ như...tỷ như Vi đại nhân muốn lấy võ công bí lục trong chùa Thiếu Lâm thì bọn tiểu nhân xin phóng lửa đốt chùa, gây nên một trường đại loạn để Vi đại nhân thừa cơ hạ thủ !

Trương Khang Niên cười khàng khặc khẽ nói :

- Phải đấy cái đó kêu bằng mượn gió bẻ măng, nước đục mò cá !

Vi Tiểu Bảo sững sốt một chút hiểu ngay, bụng bảo dạ :

- Phải rồi ! chắc bọn chúng đoán là Hoàng Thượng phái ta lên chùa Thiếu Lâm làm hoà thượng tất có chỗ dụng ý. Bây giờ ngài lại sai đem mật chỉ đến, chúng không đoán ra việc gì ? bọn chúng biết Hoàng Thượng hiểu võ, nên chúng yên trí là ngài sai ta lên chùa Thiếu Lâm xuất gia dĩ nhiên vì mục đích đánh cắp võ công bí lục.

Gã nghĩ vậy mỉm cười đáp :

- Hai vị cứ yên tâm . Cái đó... ta lấy được vào tay rồi.

Hai gã trương, Triệu cả mừng khom mình thỉnh an rồi nói :

- Đức Hoàng Thượng hòng phúc tây trời. Vì đại nhân lại tinh minh mẫn cán. Cung hỷ đại nhân lập lên công lớn.

Triệu Tề Hiền nói :

- Đại nhân có cần bọn tại hạ đem cái đó ra ngoài không ? Nếu đại nhân e tăng lữ trong chùa ngờ vực thì đại nhân cứ cởi áo cho bọn họ lục soát cũng chẳng ngại gì.

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

- Cái đó không cần. Các vị cứ trở về triều tâu lại với Hoàng Thượng là tại hạ kính cẩn tuân theo thánh chỉ, bao nhiêu hoạ đồ đều đã thuộc lòng, nguyện hết sức làm cho nên việc, cúi xin thánh thượng yên tâm.

Hai gã đều vâng dạ.

Triệu Tề Hiền thông minh hơn, ngẫm nghĩ một chút, ra chiều hiểu rõ nội vụ rồi nói:

- Té ra võ công bí quyết đều vẽ thành đồ phổ mà Vì đại nhân thuộc lòng được hết.

Trương Khang Niên cũng tỉnh ngộ tán dương :

- Nếu vậy lại càng hay. Đại nhân lấy trộm bí lục đem ra không bằng...xem rồi học cho thuộc. Như thế thì thần không hay quỷ cũng không biết được. May mà Vì đại nhân được trời phú cho được thông tuệ hơn đời, dị địa là bọn tiểu nhân có được đọc cũng chẳng thể nào nhớ cho nổi.

Vì Tiểu Bảo thấy hai gã tưởng lầm là mình ghi nhớ đồ phổ vẽ võ công của chùa Thiếu Lâm thì trong bụng cười thầm đáp :

- Trương huynh bất tất phải quá khiêm tốn, nếu Trương huynh ở trong chùa hàng ngày lấy ra coi thì cũng chỉ mười bữa nửa tháng là nhớ được hết :

Hai gã đồng thanh khen phải và nghĩ bụng :

- Y ở trong chùa hơn hai năm, nhất định đã thuộc được nhiều võ công đồ phổ của chùa Thiếu Lâm rồi.

Chuyện văn hồi lâu, Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền cáo từ ra về.

Vì Tiểu Bảo chợt nhớ tới việc gì vội hỏi :

- Vừa rồi hai vị ở ngoài cổng chùa đã gặp một toán người, hai vị có biết lai lịch của họ thế nào không ?

Hai gã Trương, Triệu đáp :

- Bọn tiểu nhân không biết.

Vi Tiểu Bảo dặn chúng :

- Hai vị hãy mau đi để điều tra xem sao. Bọn người này có thái độ úp mở, không được quang minh lỗi lạc, dường như muốn ăn cắp bí lục võ công của bản tự, nhất là tên tổng binh, chẳng biết là bộ hạ của ai. Hắn đã là mệnh quan của triều đình sao lại còn âm mưu phá hỏng đại sự của Hoàng Thượng. Thật là phường đại nghịch vô đạo, âm mưu tạo phản. Hai người điều tra ra được người sai phái hắn là một đại công đó.

Hai gã cả mừng đáp :

- Vụ này dễ lắm ! Bọn họ mới xuống núi chưa đi xa, nhất định đuổi kịp làm đến chức tổng binh thì chỉ cần điều tra tên họ là ra hết.

Nguyên Vi Tiểu Bảo biết rõ Mã tổng binh là bộ hạ của Ngô Tam Quế nhưng cố ý vu hãm mới giả vờ không hiểu lai lịch, để hai gã và bọn thị vệ mở cuộc điều tra về phúc bảm với Hoàng Thượng . gã làm như vậy còn hay hơn chính gã vu cáo.

Vi Tiểu Bảo lại nói :

- Trong bọn người đó còn có một thiếu nữ giả dạng nam trang. Bọn họ muốn tìm một vị cô nương cực kỳ xinh đẹp. Hai thiếu nữ này dính líu rất nhiều đến công cuộc âm mưu phản nghịch. Vậy các vị nhất thiết tìm cách mở cuộc điều tra cho rõ ngọn ngành.hai thiếu nữ đó tên họ là gì ? Khi hai vị điều tra xong đưa tin cho ta biết.

Vụ này dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo mượn công sự để làm việc riêng. Gã sai bọn thị vệ hoàng đế để dò la tung tích ý trung nhân của gã. bọn thị vệ tham lam vàng bạc thưởng, nhất định hết sức làm cho đến nơi.

Khi bọn ngự tiền thị vệ muốn điều tra vụ án nào thì văn võ quan viên khắp thiên hạ đều phải vâng lệnh sai khiến, nên nếu chúng muốn điều tra việc gì rất dễ tìm ra manh mối.

Hai gã Trương, Triệu vỗ ngực đáp :

- Bọn tiểu nhân xin bảo đảm nhất quyết điều tra cho bằng được gốc ngọn vụ này gọi là báo đáp trong muôn một tấm lòng tri ngộ của Vi đại nhân cùng là ơn đức nào là năng đỡ, nào là trọng thưởng cho bọn tiểu nhân.

Bọn thị vệ cáo biệt ra về rồi, Vi Tiểu Bảo lại lên từ giả Hối Thông phương trượng, nói :

- Hoàng Thượng đã ra lệnh, sáng mai tiểu đệ phải khởi hành lên chùa Thanh Lương . Vậy có lời cáo biệt phương trượng sư huynh.

Hối Thông đáp :

- Đó là lý đương nhiên. Sư đệ tài trí thông minh, giác ngộ thiên cơ. Chỉ đáng tiếc là chúng ta xum họp chưa được bao lâu đã phải phân ly đôi ngả, thành ra nơi đây chưa được lãnh thụ nhiều điều bổ ích. Nhân duyên giữa chúng ta tới đây là hết. Không biết sư đệ định lấy bao nhiêu tăng lữ đi theo ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Trùng Quan sư diệt, thủ toạ Bát Nhã Đường, là một nhân vật rất cần cho tiểu đệ. Tiểu đệ còn xin cả mười tám tên sư diệt ở la hán đường.

Ngoài ra, gã còn lựa thêm mười mấy nhà sư nữa. Tổng cộng là ba mươi sáu tên.

Hối Thông không có điều chi dị nghị. Lão gọi cả ba mươi sáu nhà sư tới cho hay là Hối Minh thiền sư lên trụ trì tại chùa Thanh Lương

Trên Ngũ Đài Sơn , và dặn bọn họ đi theo gã phải hết lòng bảo vệ cùng là nhất nhất tuân theo mệnh lệnh, không được trái ý.

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo cùng ba mươi sáu nhà sư chùa Thiếu Lâm vào từ biệt Hối Thông phương trượng rồi nhằm đường Ngũ Đài Sơn trực chỉ.

Đoàn người xuống tới chân núi thì dừng lại. Một mình Vi Tiểu Bảo đến gặp Song Nhi .

Song Nhi chia tay Vi Tiểu Bảo đã hơn nửa năm vào thô trang cư ngụ. Bây giờ thị được trùng phùng, nổi mừng vui kể sao cho xiết. Tuy thị đã được Trương Khang Niên báo tin cho hay là chủ nhân của thị ở chùa Thiếu Lâm xuất gia đầu Phật mà thị vẫn nhớ mong, khóc lóc không biết mấy mươi lần. Lúc này thị thấy gã đầu cạo trọc lóc, mình mặc áo tăng bào thì không sao nhận được lại khóc oà lên.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi :

- Hảo Song Nhi ! Làm sao mà cô khóc ? Phải chăng cô giận ta bấy lâu nay không đến thăm cô ?

Song Nhi vừa khóc vừa đáp :

- Không...không phải thế...Tướng công...tướng công xuất gia.

Vi Tiểu Bảo nắm lấy tay thị giờ lên khẽ hôn vào mu bàn tay vừa cười vừa nói:

- Cô này ngốc lắm ! Tướng công làm hoà thượng chỉ là chuyện giả.

Song Nhi nghe nói vừa mừng vừa thẹn, mặt đỏ đến mang tai.

Vi Tiểu Bảo nhìn kỹ thấy thị hình dong tiêu tụy, gầy ốm hơn trước nhiều. Người thị cao thêm một ít, khiến thị càng lả lướt xinh đẹp. Gã mỉm cười hỏi :

- Sao cô gầy đi nhiều thế ? Hàng ngày cô nhớ ta lắm phải không ?

Song Nhi đỏ mặt lên toan lắc đầu, nhưng rồi lại cúi xuống.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Cô mau thay đổi nam trang và đi theo ta.

Song Nhi sung sướng và không nói gì nữa, lập tức thay mặc nam trang, lại giả làm một tên thư đồng.

Đoàn người đi đường không có chuyện gì đáng nói.

Một hôm tới chân núi Ngũ Đài sắp lên núi thì thấy bốn nhà sư đến nghênh tiếp. Một vị lão tăng đi trước chấp tay hỏi :

- Phải chăng các vị đều là sư phụ ở chùa Thiếu Lâm tới đây ?

Vi Tiểu Bảo gật đầu.

Nhà sư già kia lại hỏi :

- Phải chăng vị này là Hối Minh thiền sư ?

Bốn nhà sư liền lay phục xuống nói :

- Bọn tiểu tăng được biết thiền sư đến trụ trì chùa Thanh Lương ai nấy đều mừng rỡ và xuống núi đón đã mấy bữa nay.

Nguyên Vua Khang Hy đã sai người đem mật chỉ đến Pháp Thắng hoà thượng, trụ trì chùa Thanh Lương, phái lão đi làm trụ trì chùa Từ Vân tại Trường An, nên họ chờ Thiếu Lâm tăng tới nghênh tiếp.

Chùa Từ Vân ở Trường An còn lớn hơn chùa Thanh Lương nhiều. Pháp Thắng được tới đó làm trụ trì trong lòng rất hoan hỷ. Lão phái bốn nhà sư này xuống chân núi Ngũ Đài Sơn chờ đợi.

Vi Tiểu Bảo lên chùa Thanh Lương cùng Pháp Thắng hoà thượng làm lễ giao tiếp.

Quần tăng đều đến bái kiến. Ba nhà sư Ngọc Lâm, Hành Sĩ, Hành Điền không thân hành đón tiếp. Chỉ có sớ văn của Ngọc Lâm đưa đến cho trụ trì.

Vi Tiểu Bảo bảo Trùng Thông đọc số văn thì ra ba vị sư này đang ở thời kỳ toạ quan, nên theo quy củ trong chùa, viết số văn để tham kiến trụ trì.

Hôm sau Pháp Thắng xuống núi đi Trảng An. Vi Tiểu Bảo làm chủ chùa Thanh Lương.

May ở chỗ mọi chi tiết đều được bon Trùng Quan chỉ điểm, nên tiểu hoà thượng lên làm lão hoà thượng không sai tư cách.

Vì ngày trước Vi Tiểu Bảo cùng Song Nhi ở chùa Thanh Lương đã đuổi bọn địch nhân đến xâm phạm, giải cứu tính mạng cho quân tăng nên họ đều nhớ mặt. Bây giờ họ thấy gã đột nhiên thế phát xuất gia mà lại đến làm trụ trì chùa Thanh Lương, ai nấy đều kinh ngạc. Nhưng gã là người có ơn với bản tự nên chẳng có ai tỏ ý bất phục.

Vi Tiểu Bảo lại sai Song Nhi cạo trọc đầu làm tiểu sa di và để thị căn nhà nhỏ ngoài thiền phòng của phương trượng.

Việc trọng yếu thứ nhất của Vi Tiểu Bảo đến trụ trì chùa Thanh Lương là bảo vệ cho lão Hoàng gia chu toàn. chấp sự tăng cho gã hay ba nhà sư Ngọc Lâm, Hành Sĩ và Hành Điền vẫn ở trong toà tiểu miếu ở phía sau núi, gã cũng không đến quấy nhiễu, liền cùng Trùng Tâm đại sư thương nghị kế hoạch.

Vi Tiểu Bảo sai người dựng lên những căn lều tranh ở bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc, cách tiểu miếu chừng nửa dặm và phái các nhà sư Thiếu Lâm thay nhau thường trực trong các lều tranh.

Mọi việc bố trí xong xuôi, Vi Tiểu Bảo ngày đêm hằng tưởng nhớ nữ lang áo lục. Những lúc nhàn rỗi không có việc gì, Vi Tiểu Bảo lại gọi Trùng Quan vào dạy gã những chiêu thức phá giải võ công của nữ lang.

Gã vốn không kiên tâm để học võ nghệ, nhưng Trùng Quan miệng thường nhắc tới những câu "vị nữ thích chủ kia" khiến lòng tưởng nhớ nữ lang cũng khuấy khoả vài phần.

Vi Tiểu Bảo học luôn mấy tháng thuộc hết những chiêu thức phá giả, trong lòng mừng rỡ, liền ca ngợi Trùng Quan :

- Lão sư điệt ! Thế là sư điệt đã lập lên công lớn cho chùa Thiếu Lâm rồi đó. Hai vị nữ thích chủ kia nếu còn đến rắc rối thì bất luận các cô sử chiêu thức ly kỳ cổ quái gì, chúng ta đều có cách phá giải, chống đối. Các cô muốn tranh đoạt ngôi thủ toạ Bát Nhã Đường thật không phải là chuyện dễ dàng.

Trùng Quan cực nhọc quá nửa năm trời, thân thể gầy đi mười mấy cân để đổi lấy vài câu phẩm bình này, lão được an ủi không biết đến thế nào mà kể.

Vi Tiểu Bảo nóng lòng chờ tin tức của Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền để biết lai lịch cùng tên họ của nữ lang áo lục mà lâu ngày vẫn chẳng thấy tăm hơi chi hết.

Gã lại nhớ tới vụ Thần long đảo liên tục như :

- Ta đã uống Độc long dịch cân hoàn của Hồng giáo chủ. Nếu trong vòng một năm mà không đưa bộ kinh sách nào về đảo Thần long để xin thuốc giải thì chất độc phát giác không phải chuyện chơi. Thời gian thấm thoát, nay tính lại chỉ còn hai tháng.

Vi Tiểu Bảo ở chùa Thanh Lương rất nhàn rồi chẳng có việc gì, một mình gã chạy đi khắp mọi nơi trên Ngũ Đài Sơn. Lòng gã lúc nào cũng nhớ tới nữ lang áo lục.

Một hôm đi tới bên khe suối, nhìn cây dương liễu phát phơ trước gió, gã lâm bầm :

Giả tử cây liễu này là vị cô nương kia thì lão gia chẳng cần khách khí chi hết, nhất định chạy lại ôm choàng lấy. Cô mà không chịu, sử chiêu " Thiên nham cạnh tú" của côn luân rồi liên tiếp đánh ta tám chiêu, ta cũng chẳng cần, chỉ dùng chiêu " Vân chùng hà uly" là đủ phá giải một cách ung dung. Trùng Quan lão hoà thượng bảo ta cứ sử chiêu này thật nặng mà nhẹ như không mới là phong độ võ công của danh môn chính phái. Nhưng ta chẳng cần con mẹ nó gì danh môn với chẳng danh môn, chính phái với chẳng chính phái, miễn sao sử cho đúng cách. Tiếp đến chiêu "Kính vị phân minh", tay trái mình chụp lấy tay trái nàng tay mặt mình chụp lấy tay mặt nàng rồi giữ khư khư, có chặt đầu cũng không buông ra nữa...

Trong lòng nghĩ tới chỗ cao hứng, tay gã cũng thi triển chiêu thức. Chát chát hai tiếng ! Hai tay gã chụp vào một cành liễu.

Bỗng nghe thanh âm ồm ồm phát lên :

- Các vị hãy coi một tiểu hoà thượng đang nổi khùng.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy ba tên Lạt Ma mặc áo vàng đang giơ tay chỉ trỏ và cười nói với nhau.

Vi Tiểu Bảo mặt đỏ bừng lên. Gã hổ thẹn vì tưởng rằng mấy tên Lạt Ma kia đã nhìn rõ đã nhìn rõ tâm sự gã.

Gã nghĩ rằng mình đường đường là một vị đại phương trượng chùa Thanh Lương mà lần mò ra chỗ hoang sơn hẻo lánh để toan bắt một cô gái xinh đẹp thì thật là mất mặt.

Gã liền cầm đầu chạy.

Vi Tiểu Bảo vừa chuyển qua một khúc quanh trên đèo thì lại thấy mấy tên Lạt Ma nữa đang đi tới.

Trên Ngũ Đài Sơn rất nhiều chùa Lạt Ma, nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn mặc kệ họ không để ý tới. Vì chuyện vừa rồi, gã có ý hổ thẹn không muốn nhìn bọn Lạt Ma. Gã quay đầu đi giả vờ đang chú ý ngắm phong cảnh, để mặc bọn Lạt Ma đi lướt qua bên mình.

Gã nghe một tên Lạt Ma nói :

- Bề trên đã có pháp chỉ bất luận trường hợp nào cũng phải lên Ngũ Đài Sơn trước giờ Ngọ bữa nay. Vụ này nóng như lửa đỏ, phải mau làm sao lên núi cho đúng hẹn kỳ, chẳng còn thì giờ đâu để ngắm phong cảnh, như vậy thật đáng tức cười.

Một tên Lạt Ma khác hỏi :

- Bề trên đã an bài như vậy tất là có mục đích. Hồ Khắc Đồ sư huynh. Sư huynh không thể nào bỏ được vị cô nương ở phủ Đại đồng rồi. Có đúng thế không ?

Vi Tiểu Bảo chẳng quan tâm gì đến những lời của tên Lạt Ma này mà lại còn có mối hảo cảm với mấy tên đó.

Gã nghĩ thầm :

- Những tên Lạt Ma này thích chơi là chơi, thích uống rượu là uống rượu, chẳng cần làm bộ đĩnh chính. Mình mà thật lòng xuất gia thì chẳng thà làm Lạt Ma còn hơn làm hoà thượng.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***